

Tv Revue

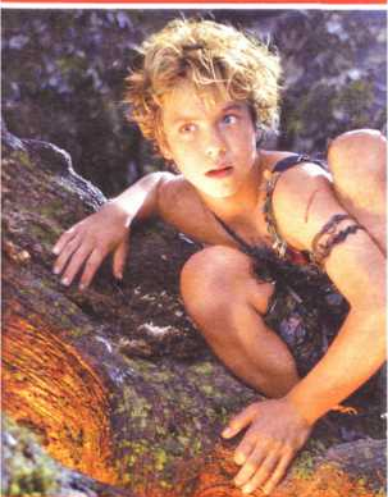
20 Kč

číslo 52/1

Dvojčíslo - TV PROGRAM 19. 12. 2008 - 4. 1. 2009

Příšerky s.r.o.
Strašidylka z povolání

Petr Pan
Velkolepý příběh
ze Země Nezemě

**Sofie
a ukradený
poklad**
+ další pohádky

EXKLUZIVNĚ!

Mařenky z Arabely
se poznaly až nyní
díky naší
redakci!

Hana
Igonda
Ševčíková

Ondřej
Kepka

Veronika
Týblová
Polívková

**Splnili jsme
vánoční přání**

5 2

9 771212 299001

Honzík mezi Mařenk

Ačkoli od premiérového uvedení druhého pokračování pohádkového seriálu **ARABELA** uběhlo již patnáct let Je zarážející, že se spolu ještě nikdy nepotkaly obě představitelky postavy Mařenky.

Tu maličkou si v prvních třinácti dílech zahrála **VERONIKA TÝBLOVÁ POLÍVKOVÁ**, „štafetu“ pak po ní přebrala **HANA IGONDA ŠEVCÍKOVÁ** coby studentka vysoké školy. A poněvadž jsem si vždycky chtěl s oběma popovídat, současných repríz jsem využil k rozhovorům jak s Veronikou, tak posléze i s Hankou. V průběhu vyprávění mě ale nečekaně překvapila zajímavá informace. „Nikdy jsme se ještě neviděly, což mě mrzí,“ pronesly nezávisle na sobě.

Proto jsem se rozhodl jejich přání vyplnit a uskutečnit předvánoční setkání, u něhož samozřejmě nesměl chybět ani Honzík Majer neboli **ONDŘEK KEPKA**. Povíдали jsme si v ateliéru krátce po vzniku fotografií provázejících tento netypický rozhovor. Jako první se překvapivě chopila slova...

...Hanka: Ondro, proč jsi nás vlastně s Veronikou v době příprav pokračování Arabely nedal dohromady ty?

Ondra: Když my jsme tenkrát už zase nebyli spolu v kontaktu.

Hanka: Ale kdybys jí tehdy zavolał, určitě by nám to všem prospělo a to nejen při natáčení.

Ondra: A co myslíš, že ti teď odpovím?

Hanka: No třeba, že tě to nikdy nenapadlo.

Ondra: (v žertu) Ano, správně. Hanko, nenapadlo mě to.

Hanka: Vidíš, to jsem chtěla...

Ondra: ...slyšet, vid'?! Abych byl zase za blbce jako celé dva roky, co jsme spolu točili... (všichni tři se smějí)

Hanka: Teď už slibuju, že budu mlčet a nechám mluvit Ondru. On totiž vždycky tak hezky vypráví.

Ondra: (nadechne se)

Hanka: Ale chtěla jsem položit jednu otázku Verunce...

Ondra: (vydechne a s rezignovaným úsměvem poslouchá)

Hanka: ...jestli se jí lidé také ptají, zda v druhé Arabele hrála ona, protože mě se pokaždé diváci znovu ptají, zda jsem byla i malou Mařenkou.

Veronika: Jasně, jen s tím rozdílem, že jsou zvědaví, jestli jsem hrála i v nových dílech, což je ale pochvala pro pana režiséra Vorlíčka, jak dobře typově nás vybral.

(vstupují do jejich povídání a ptám se Ondry) Kdo z vás měl na place vůdčí slovo?

Ondra: Vždycky holky, (podívá se na obě) Ono to sice bylo dané scénářem, jenže pak se to nějak přeneslo i do života mimo záběry.

Obě: (reagují naprosto stejně rychle) Teda, Ondro!

Ondra: Vždyť se podívejte na Hanku, jak i tady všechno vede.

Hanka: Dobře, máš, cos chtěl, (významně pohlédne na Ondru a pokládá za mě další otázku) Veroniko, proč ses už později nechtěla věnovat herectví?

Veronika: S natáčením jsem skončila v patnácti letech, protože rodiče nechtěli, abych účinkovala v politicky angažovaných filmech a seriálech, které mi byly nabízeny. Šla jsem tedy na gympl, a pak si udělala pedág s aprobací pro první stupeň základní školy. Proto mi ani nebylo líto, když mě pan režisér neoslovil ke spolupráci na dalším pokračování Arabely. Herectví jsem brala jako uzavřenou kapitolu.

Ondra: (ukazuje na Hanku a vrací jí úder) Tohleto je taky pedagogická pracovnice. A dneska nikdo nechápe, jak je to vůbec možný.

Hanka: Anijá ne. (směje se) Je ale pravda, že jsem před DAMU dělala střední pedagogickou školu pro mateřské školy.

Přejděme ale k původnímu tématu. Jak jste, Hanko, vlastně vnímala Arabelu v dětství?

Hanka: Všechna ta kouzla a princezny jsem naprosto hltala. Seriál byl tak úžasně obsazený, že mi všechny scény přišly naprosto přirozené. Sníla jsem si například o kouzelném prstenu... A že v jedenácti letech máte hodně bujnou fantazii!

Ondra: (přerušuje její vyprávění) Ale tu máš, Hanko, pořád.

Hanka: (pokračuje) Když jsem po letech roli Mařenky úplně náhodou dostala, až během natáčení jsem si přes všechny ty „kouzelné“ rekvizity pomalu začala uvědomovat, jak velký sen se mi splnil.

Ondra: To já měl naopak při castingu na pokračování Arabely pěkné nervy.

Pročpak?

Ondra: Když totiž začal konkurz na roli Mařenky, snad všichni mí spolužáci byli zvaní na kamerovky pro mou roli. A já přitom studoval herectví...

Co jste v tu chvíli cítil?

Ondra: Říkal jsem si, že se původní postava asi hodně změnila a hledají úplně jiný typ, kterému neodpovídám. No a pak mi najednou v pátek odpoledne zavolali s tím, abych se přišel v pondělí ukázat. A tam jsem se už setkal s Hankou, coby mojí spolužačkou z DAMU.

Hanka: Mně zase zavolala kamarádka, co dělala v produkci. Chodily jsme spolu na základku, a tak si na mě vzpomněla, že bych mohla odpovídat režisérovým představám. S Ondrou jsme se tak potkali až v závěrečném kole.

Ondra: Když jsem se na castingu objevil, všichni se ke mně chovali, jakože je jasné, že to budu hrát já. Tak nevím... Nedovedu si totiž představit, jak bych zareagoval, kdyby do role Honzíkovi obsadili někoho jiného. A to vůbec jsem nijak extrémně ješitný...

Hanka: ...chlapec...

Ondra: ...a herec. Tohle by mě ale, myslím, asi dost sejmulo. Jsem fakt rád, že mě to nakonec nepotkalo, protože bych z toho měl coby student herectví asi celoživotní mindrák.

Hanka: Taky si pamatuju, jak nás ze školy a po představeních z divadel rovnou vozili na Barrandov, což bylo celkem dost náročné.

Ondra: V době, kdy se točilo v Hostivařských ateliérech, nám v našem studentském divadle, v Disku, nasadili tří-

Ondra s Veronikou v roce 1980...

...a o třináct let později s Hankou při natáčení pokračování Arabely

ami

Ondra v obležení „svých“ dvou Mařenek.
Tentokrát se však namísto Honzíka
převtěil do lamače ženských srdcí
Jamese Bonda.

Pokračování na straně 6

fázové zkoušení, protože jsme byli ve velkém skluzu. Původní domluva se štábem zněla: „Odpoledne po zkoušce budeš jako každý normální herec jezdit točit.“ Jenže já najednou musel ve škole zůstat odpoledne i večer. Kvůli mně se tedy nasadily noční „šichty“. Dodnes mám v živé paměti, jak za mnou přišli Pavel Zedníček s Petrem Nárožným a ptali se mě: „Prosím tě, co to tam zkoušíš?“ Dostali totiž informaci, že tohle ponocování musí absolvovat kvůli mně, nějakému studentkovi. Skoro celých čtrnáct dní jsem de facto vůbec nespál. Někdy možná dvě hodinky, jenže celý štáb byl na mě stejně „naštvaný“.

Ovlivnila vás, Hanka, v něčem původní postava Mařenky?

Hanka: To snad ani ne, ale často se mi vybavovala scéna, kdy se malá Mařenka proměnila v dospělou, kterou hrála paní Hana Talpová.

Veronika: A představ si, že právě to se točilo, když jsme s Ondrou byli oba nemocní a já měla osmatřicetky horečky. **S čím jste během natáčení tedy nejvíc „zápasili“?**

Hanka: Nevím, jak kdysi Verunka, ale já osobně měla problém s otáčením kouzelného prstenu, které pak navazovalo na klíčování ve studiu. Předepsali nám proto takový zvláštní grif, s nímž jsem si dlouho nerozuměla, (usmívá se)

Ondra: Mělo to vypadat sice přirozeně, ale přitom se jednalo o strašně umělý pohyb. A protože prsten byl strašně velký, na malé ruce se neprotáčel, jak by měl, a často se zasekával. Fakt to bylo dost těžké,

Hanka si ve chvílích volna, kdy byli Veronika a Ondra v zajetí stylistky, pročítala svůj rozhovor v našem spřáteleném časopisu TV Plus.

podobně jako zapnutí kouzelného pláště.

Obě: Přirozeně navléct obrovský knoflík do maličkého oka byl nadsadivý výkon.

Ondra: S tím ale měli problémy i ostatní - Dáda Patrasová a nejvíc nadával pan Jiří Sovák.

Hanka: Ondro, řekni nám tu historiku z Mallorky, jak tě tam málem utopili!

Ondra: Jednalo se o celkem akční scénu, kdy jsem v džinovém přestrojení s Rumburakem bojoval o kouzelnou láhev a při rvačce jsme podle scénáře měli spadnout do moře. Točilo se v září, takže byla už celkem zima, asi třináct stupňů. Jirka

Lábus má navíc fobii z hloubek, a tak za něj zaskakoval kaskadér s tím, že Jirka dotočí jen prostřihy. Vše se tedy připravilo, navlíkli nás do kostýmů, my skočili do sedmimetrové hloubky a oba jsme rázem sjeli ke dnu jako šutry.

Veronika: Kostýmy se nacucaly, vid'?

Ondra: Přesně tak. Jen rumburakovský pak vážil kolem osmdesáti kilo. Dodnes nepochopím, jak se mi povedlo svou vlastní silou jedné ruky vytáhnout se za bójku nad hladinu.

Veronika: Zafungoval pud sebezáchovy.

Ondra: V ten moment už nade mnou samozřejmě stáli

kaskadéři a zachraňovali nás. No jo, jenže ono se to pak samozřejmě muselo opakovat...

Hanka: Ale pro psychiku je to vůbec to nejlepší, co jste mohli udělat. Mohl by se ti pak totiž vytvořit blok a měl bys celoživotně strach z vody.

Ondra: Jistě si dovedete představit, co asi prožíval Jirka Lábus, který všechno sledoval ze suchého autobusu. Do vody ho ten den už nikdo nedostal.

Hanka: Taky bychom neměli zapomenou zmínit pana kameramana Emila Sirotku. Jsem strašně ráda, že jsem s ním mohla spolupracovat. S režisérem Václavem Vorlíčkem se totiž úžasně doplňovali.

Úplně první setkání Hanky Igondy Ševčíkové a Veroniky Týblové Polívkové proběhlo v ateliéru fotografa Petra Adámka. Měly si hned o čem povídat.

Jako poslední přispěl Ondra a okamžitě se zapovídal s Veronikou, s níž se již delší čas neviděl.

Ondra: O Emilovi jsem před časem natočil hodinový dokument Sobí ráno. Měl jsem pocit, že mu něco dlužím. Pomohl mi totiž s přípravami k přijímačkám na FAMU, které jsem dělal právě během natáčení Arabely. Zval mě i na jiné scény, abych všechno pořádně odkoukal a zjistil, jak se co dělá.

Hanka: Byl také nositelem optimismu a dobré nálady. Je fajn, že jsou takoví lidé. Když máte dělat dva roky ve stejném týmu, dřív či později dochází „k ponorkám“. A těm pan Širotek svým chováním zabraňoval.

Veronika: Vzpomínám si, jak nás vždycky upozorňoval, abychom kolem kamery chodili, nikoli běhali. I když jsem většinou lítala jako zběsilá, před kamerou jsem se pokaždé zastavila a prošla kolem ní v klidu. A to i v případě, že u ní nikdo nebyl. Měl naprosto přirozenou autoritu.

Ondra: Také nesnášel cigarety a pokaždé kontroloval asistenty, zda mají vyčištěné boty.

Hanka: Na to dbal opravdu hodně. Nikdy jsem ho také neviděla neupraveného. Jen jsme nikdy nepřišli na odpověď, co mají vyčištěné boty společného s kamerou. No vidíte, a nakonec si stejně pamatujeme jen takové kraviny, než jak krásné scény dovedl natočit.

Třeba tu, jak v prvním pokračování Honzík respektive Ondra řídil auto, ve které se proměnila čarodějnice z perníkové chaloupky...

Veronika: A představte si,

Veronika a časopis TV Revue

jak majitel šlele. Jednalo se totiž opravdu o nádherný dobový exponát.

Ondra: Mně tehdy bylo asi osm a měl jsem problémy dosáhnout na pedál, což nebyla vůbec žádná sranda. Protože však pocházím z motoristické rodiny, znal jsem už značky a pravidla silničního provozu. Samozřejmě jsem ale ještě nikdy neřídil. Jenže během zkoušek nějak zapracovaly skryté geny a ve výsledku se rozhodlo, že všechno odřídím já sám. Majiteli tedy nezbylo nic jiného než nehnutě stát s vytřeštěnými očima v křoví a pozorovat, jak jeho auto dopadne.

V nových dílech jste pak auto vyměnil za koně...

Hanka: (rozesměje se) Myslím, že auto mu šlo řídit rozhodně lip.

Ondra: Hanka mě shodí

určitě kvalitně, když celou historku odvypráví sama.

Hanka: Ne, ne. (obrací se ke mně a Veronice) Vystrašil doslova celý štáb a i já toho měla plný „kecky“. Museli jsme totiž dojet před kameru a docílit stavu, aby se v záběru objevily jak naše postavy, tak hlavy obou koní. Když jsme asi po šestnácté přiválali ke kameře, Ondrův kůň minul kameramana a occupital do lesa.

Kam jste odjel?

Ondra: Tak já tu historku znám sice trochu jinak, ale klidně ji nechtě v téhle verzi. Tohle všechno se totiž stalo při tréninku.

Hanka: Zeptej se klidně i lidí ze štábu. Já si to fakt nevymyslela!

Ondra: Dobře. Říkám upřímně, fakt si to už nepamatuju. Proto bych vše shrnul do jedné věty: S koňmi byly problémy.

Na závěr jsem si nechal jednu pikantnější otázku. Jak probíhala závěrečná odvážná scéna, která končí úplně poslední díl?

Hanka: Odvážné to bylo

hlavně pro mě, když mi režisér narval do postele Kepku, (směje se)

Ondra: (ihned reaguje) Ale vždyť ses už nemohla dočkat, až ta scéna přijde!

Hanka: Natáčelo se zrovna v již zmiňovaných Hostivařských ateliérech v půl třetí ráno a my měli jedinou touhu: Už v posteli zůstat a usnout.

Ondra: Mezi námi, ona ta scéna vypadala tak, že jsem zamkl dveře a Hanka mi řekla, abych u ní zůstal. Jako vždy byla zase aktivní a mě jako gentlemanovi nezbylo nic jiného než ji poslechnout.

Veronika: (k Hance) On se Ondra často cukal už v první Arabele. Nikdy se mu nechtělo hrát na manžele a nakonec vítězilo spíš safari.

Hanka: No a vidíš, jaké zvíře z něj nakonec vyrostlo! (smějí se a Ondra se zbytečně snaží oponovat)

Jiří Landa

NE 21. 12.	ČT1
18.05	Arabela

NE 28. 12.	ČT1
18.05	Arabela

inzerce

Celý trojrozhovor probíhal v příjemné atmosféře.